

LASKAY ANNA

Korszakok és változások

Hárman üljük körül az asztalt. Nők: feleségek és családanyák. Beszélgetünk. Sokszor csak elmesélve a saját történetünket, segítjük egymást tovább. Gondolatainkat közreadva, reméljük, sokan magukra ismernek, s „leülnek közénk”.

Anna: Mindannyiunk életében vannak olyan időszakok, amelyekre örömmel emlékszünk vissza, s csak a felidézésük is mosolyt csal az arcunkra. Nektek mik ezek?

Ildi: Azt gondolom, a gyerekkorunkra mindannyian örömmel gondolunk. Bennem ez boldog idill! Pedig átlagos családban, átlagos gyerekkorom volt, mégis az, hogy sokan és szeretettel vettek körül, máig nagyon megnyugtató. S az esküvő is egy nagyon szép mozzanat volt az életemben, de azt én egy pillanatként éltem meg, nem időszakként.

Anna: Nekem a jegyességem idején mondta azt egy papné, hogy ez a legszebb időszak egy pár életében. Azóta is hálás vagyok érte, hogy tudatosította bennem, hogy milyen jó is nekem! Számomra is öröm a gyerekkorra való visszaemlékezés, a párta találás, a bennem növekedett étellel való első találkozás. Azt gondolom, ez az, ami a többségünknek örömet jelent. Nektek van-e az átlagostól, a várhatótól eltérő emléketek?

Andi: Én nem szeretek a gyerekkoromra emlékezni, hiszen korán elvesztettem az édesanyámat, épp ezért nagyon fájó pontok vannak benne. A legboldogítóbb, amikor jött az az igazi, nagy szerelem a gimnáziumban: ő a férjem! Én már az elejétől éreztem, hogy megtaláltam azt, akivel le akarom élni az életemet. A másik időszak, amire visszamenőleg azt mondom, hogy nagyon szerettem, amikor megszülettek a gyerekeink. Minden fáradtságával, nehézségével együtt.

Ildi: Nekem a szülés öröme nem adatott meg. Ezt inkább az aggodás jellemezte, de aztán a gyerekekben nagyon sok örömöm volt, és van is.

Andi: Velem sem az történt, amire számítottam! A gyerekeim világra jötté nagyon vegyes érzéseket kelt bennem, hiszen az első fiunk császárral, hirtelen született, nem úgy, ahogy én elterveztem. Szerencsére sikerült ezt a későbbiekkel felülni, így csak az új kis életek felett érzett öröm maradt meg. Azt a boldogságot, amikor megpillantja az édesanya a gyermekét, aki szerelemből született, semmi sem képes feledtetni!

Ildi: Én a legjobb korszaknak azt érzem, amikor a kisfiam óvodás volt, és már visszamentem dolgozni. Volt egy gyönyörű nagylányom, már nagyobb volt a fiam, s úgy éreztem, hogy minden a helyén van. Tele voltam reménnyel, és minden nap hozott valami örömet a gyerekek által.

Anna: Bennem egy ideje jelen van az a tudatosság, hogy épp az aktuális időszakot, életszakaszt értékeljem. Hogy mindig lássam az életemben, hogy mi az, amitől éppen az az időszak jó.

Ildi: Én is törekszem rá, hogy minden napban legyen valami öröm. A jelenre nem tudok még visszatekinteni, nem tudom mérlegelni, de nem szeretnék elveszteni egy napot sem.

Kérdések a továbbgondoláshoz:

Melyik (volt) élete legboldogítóbb szakasza? Van-e az átlagostól eltérő élménye (ami másnak örömteli, Önnek nehézséget adó korszak, vagy súlyos élethelyzetben is tudott erőt meríteni, fejlődni, épülni)? **Igyekeznek-e tudatosan a jóra figyelni?**

Ha válaszait velünk is megosztaná, kérjük, írja meg nekünk!

Weboldalunk:

<http://noi-kerekasztal.hu>

